

„Jen neváhejte. Je tu pro vás. Babička vás pozdravuje a vzkazuje vám, že se co nevidět dostaví příležitost vašeho života.“

Zatímco si Ela nevěřícně pochtunávala na koláčku, Antoan se rozpovídal. „Vaše vystoupení sleduji už několik měsíců. Jste výjimečně talentovaná a půvabná, jste hotový div světového baletu. Víím, že vašim snem bylo stanout na prknech Národního divadla, jenže,“ Antoan se naklonil k maličkému Elinu oušku a zašeptal, „tohle by vaše možnosti pouze omezovalo. Vy, Elo, máte dar dělat ty nejvýjimečnější a nejfantastičtější kousky na světě!“

Ela si slušně otřela rty do kapesníku. „Nerozumím vám. Jaké kousky?“

Antoan se usmál a chytil ji za ruku.

Jako by lusknutím prstů se najednou ocitli v jakémsi divadle. Všude se tetelily vysoké svíce a rozlévala omamná vůně čerstvých růží. „Vítejte v mém soukromém cirkusu Dutemple,“ uklonil se Antoan.

„Kde to jsme a jak jsme se sem dostali?“ lapala po dechu dočista vyjevená Ela.

„Ach, moje milá, to vám povím jindy. Teď vás poprosím o malou dávku vaší ctěné pozornosti,“ odpověděl Antoan a silně zatleskal.

Nato se zvedla opona a na jeviště vyšla Hilda s ohnivými kruhy. Její nebezpečné a fascinující divadlo s ohněm Ele natolik popletlo hlavu, vystrašilo ji, pobavilo a ohromilo, že vůbec nevěděla, který pocit v ní vlastně převážil. A když na scénu přišel Oliver s třiatřiceti hrášky, kterými si ve vzduchu pohazoval, zatímco se kutálel po zemi a dělal kotrmelece, Ela byla úplně zhyponotizovaná magií cirkusáckého představení. Ale třešnička na dortu ji teprve čekala. Ve dveřích se objevil obrovský a silný Eda velký. Ela si úlekem zakryla rukou ústa, takového obra ještě v životě neviděla. Edův úsměv si ji však okamžitě získal, a když ji zvedl na malíčku levé ruky, smála se štěstím, jako už dlouho ne. Cirkus Dutemple Elu přijal do rodiny. Ano, možná si občas vzpomněla, jaké to bylo tancovat balet v divadle (hlavně, když uklízela hotelový pokoj po nevychovaných dětech), ale tajný cirkusácký život pod hotelem Bonpin by nikdy za nic nevyměnila. Na to vám můžu dát klidně i čestné slovo.

Hilda, Oliver, Eda velký a Ela. Cirkus Dutemple. Principál Antoan Lapatit usedl do svého křesla v podkroví hotelu a otevřel velkou, hedvábním potaženou knihu. Co v ní bylo? Nic. Zatím nic.

Antoanovi ji věnoval jeho dědeček, vzácný člověk a výjimečný kouzelník. Řekl tehdy malému vnukovi pouze jednu jedinou větu: „Pokud někdy najdeš svůj cirkus, sem si zapisuj představení.“

Lapatitu juniorovi bylo toho dne teprve deset let a vůbec nevěděl, jestli se někdy skutečně stane kouzelníkem. Dědeček ho toho sice hodně naučil – ale to víte... Je vám deset, jeden den chcete být astronautem, druhý hasičem a třetí si hrát v bazénu. Knihu si však Antoan přece jen ponechal, ale vynést tu obrovskou věc do svého pokoje ho stálo všechny dětské síly.

Když o několik let později dospělý Antoan otvíral obrovský červený zápisník, chápal všechno, co měl dědeček na mysli. Že najít cirkus neznamena jen najít obyčejný, ledasjaký cirkus. Znamená to mít ten nejlepší cirkus na světě a tu nejlepší rodinu. Věděl, že to jednoduše musí cítit. Nebo že napsat představení, to vám je jako vyrobit film. Sice nevím přesně, co znamená vyrobit film, ale vytvořit cirkusácké představení je hotová alchymie. Každý jeden trik musí být nový, neokoukaný, dechberoucí, fascinující, zábavný, dojemný, neuvěřitelný a nepřekonatelný. A to už chce pořádnou knihu.

Takže Antoan Lapatit vzal do ruky pero a pro svůj nový cirkus (který mimochodem hledal víc než deset let) se jal vymýšlet první představení. Už už směřovalo jeho pero v rovné přímce k papíru, když se najednou rozdrnčel hotelový zvonek. Antoan zůstal chvíli sedět. Kdo to může být? Vždyť šli všichni na procházku do parku a hosty dnes nečekáme!? Asi omyl... uznal nakonec. Když zvonek utichl, opět se pohodlně usadil, připravený pustit se do práce.

„Crrrrn,“ přehlušilo jeho myšlenky. Antoan vstal a rychlými skoky zdolával jeden schod za druhým – výtah tehdy hotel Bonpin ještě neměl. Jakmile byl v přízemí, sklouzl se po podlaze až ke vstupním dveřím (no, to byste museli vidět na vlastní oči) a otevřel. Kdo tam stál? Nikdo. Antoan udělal krok kupředu a vytočil svůj dlouhý krk napřed doleva, potom doprava a také nahoru – přece jen nikdy nevíte. Nic. Otočil se, když vtom se zvonek opět rozezvonil, a pak spatřil něco nevidaného. Malého psa, se třemi tlapkami přilepenými ke zdi, a čtvrtou, která neúnavně zvonila. Na chvíli se zarazil a v úžasu si raději promnul oči. Tehdy pejsek seskočil ze zdi, vběhl do dveří a zastavil se za rohem – z pozdějších úvah vyplynulo, že nechtěl, aby ho někdo zahlédl. Antoan zavřel dveře a k pejskovi si dřep.

„Co tě sem přivedlo, maličký?“ pohládl návštěvníka po husté srsti.

„Jmenuji se Kozet. Jsem pes dlouhosrstý, poddruh tibetský španěl.“

Antoan Lapatit zažil v té chvíli obrovský šok. Nikdy předtím totiž žádnému zvířeti nerozuměl. Že by Kozet uměl mluvit? Neuměl. To jen principál malému návštěvníkovi rozuměl. A že to byl krásný kousek, přímo výstavní, o tom nemohlo být pochyb. Huňatá srst se mu leskla, jako by ji někdo posypal hvězdným prachem, velké hnědé oči svítily odvahou a laskavostí, a starostlivě načesaný ocásek bez přestání švihal sem a tam.

„Přišel jsem se připojit k cirkusu. Jsem výjimečně talentovaný pes,“ řekl Kozet.

Kdybychom tam stáli my, slyšeli bychom jen obyčejné poštekávání. Antoan však překvapeně zvedl levé obočí. „A výjimečně sebejistý, milý pejsku. Že jsi roztomiloučký, to je jasné. Ale v mém cirkusu můžou být jen ti nejlepší. A vůbec, kde ses dozvěděl o cirkusu Dutemple?“ Kozet přicupital k principálovi a něco mu zašeptal do ucha. „Óóó, no tohle!“ kroutil hlavou Antoan. Potom se narovnal a obě dlouhé ruce si založil v bok. Ramena širší než věšák se mu nakláněla ze strany na stranu. „Podívej se, pejsku, můžeš u nás zůstat, hned jsme si porozuměli a to se stává jen zřídkakdy. Budeš můj mazlíček a věrný přítel, ale do cirkusu tě přijmout nemůžeme. To by ses musel předvést.“

Kozet dvakrát zaštěkal, což v psí řeči znamená „ano, rád a hned“ a vydal se spolu se svým novým páníčkem do podzemí pařížského hotelu Bonpin. „Máš to tady hezké, jen co je pravda,“ komentoval cestou. Antoan Lapatit pokrčil rameny, ale to jen tak na oko, aby před pejskem nevypadal příliš namyšleně.

„Tak se tedy předveď,“ sedl si Antoan do hlediště, do svého oblíbeného samotového křesla. Jenže Kozet pouze vyběhl na pódium a zůstal tam stát. „Zvláštní,“ pomyslel si principál. Antoan čekal cokoliv, ale určitě ne nic. „Proč tam jen tak stojíš, vždyť jsi říkal, že chceš ukázat svoje psí kusy!“ nechápal. Ale Kozet se tvářil klidně.

„A proč tam ty jen tak sedíš? Viděl jsi někdy pejška, aby předváděl triky bez páníčka? Pojď sem a něco mi přikáž.“

Antoan opravdu netušil, jak to s domácími zvířaty chodí. Nikdy žádné neměl, protože jeho babička měla astma a navíc byla alergická na všechny psy a kočičí chlupy. A už vůbec nevěděl, jak to chodí s cirkusáckými zvířaty. Co už, vstal z pohodlného křesla, do kterého si tu a tam chodil pospat, a vydal se na pódium. „A co ti mám přikázat?“

Kozet zaštěkal. „Cokoliv. To je přece na tobě.“

Antoan přemýšlel a začal s jednoduchým „sedni, lehni, zaštěkej, hoň se za oca-sem, vyskoč, postav se na zadní“. Všechno hned napoprvé splněno.

„A teď pamlsek,“ řekl Kozet.

„Proč?“ zeptal se Antoan.

„Ajéje, s tebou bude ale práce. Copak nevíš, že když pes splní úkol, má dostat pamlsek? Tys snad nikdy neviděl žádného psa.“ Antoan uposlechl, ruce si schoval za záda a vzápětí vyčaroval parádní voňavou kostičku.

„Milý Kozete, jsi šikovný, ale na cirkus to není.“ Kozet kostičku odkopl do kouta.

„Ale vždyť jsi mi nic pořádného nepřikázal. Nemůžu za to, že nemáš fantazii. Zkus pokračovat.“ Antoan si povzdechl a rychle se snažil rozpomenout, co by tak mohl psíkovi přikázat.

„Tohle ale nepůjde,“ zamručel si nakonec sám pro sebe.

„No jen to zkus,“ vyzval ho Kozet.

„Tak tedy, Kozete, poskakuj na jedné noze,“ přikázal mu. A podívejme, Kozet se postavil na levou zadní tlapku a začal na ní šikovně poskakovat. V té chvíli nakoukly do podzemního divadla Ela s Hildou, které se právě vrátily z procházky pařížskými uličkami. Když uviděly psa na jedné noze, byly z toho celé pař. „Kozete, podívej, ta menší půvabná slečna je Ela. Přines mi její kabelku.“

Kozet odcupital k Ele, štěkl „smím?“ a už si to mířil zpátky na pódium i s malou růžovou kabelkou. Ela jeho psí otázce nerozuměla, ale i tak ji ohromná inteligence malého psa dočista vyvedla z míry. Antoan se s chutí rozesmál. „Ty jsi ale kujón, Kozete! Překvapil jsi mě a musím uznat, že divadelní svět je pro tebe jako stvořený. Tímto tě oficiálně vítám v cirkusu Dutemple!“ uklonil se Kozetovi, na což se Kozet uklonil svému páničkovvi. A aby nebyli škrobení jako nějací ministři, vzápětí se k sobě pořádně přitulili.

„Vidím to na nerozlučnou dvojici,“ poznamenala Hilda a podala své sovičce vanilkovou sušenku.

Pařížská rána bývají mnohem chladnější, než by se mohlo zdát – nebo nezdát. I za horkého léta, kdy už je dopředu jasné, že kolem oběda se bude na silnicích rozpuštět asfalt, mají lidé ráno svetry a kabátky. Možná ne všichni, ale turisté určitě.

Naše milá rodinka právě vyšla z krásných dřevěných dveří hotelu Bonpin, aby konečně zažila Paříž na vlastní kůži. Maminka je už konečně učesaná, tatínek se vyspal nad očekávání a rudovlasá holčička má v ruce pro změnu višňové lízátko. Jediný nespokojený je bráška, kterému rodiče zakázali vzít si do města tablet. Dobře udělali, ale ty následky nečekali.

„Ještě ti ho ukradnou. Ach, neměli jsme ti ho kupovat,“ povzdechl si tatínek při snídani.

Bráškovi – je načase prozradit jeho jméno, Cyrilovi zrána vůbec nechutnalo. Odsunul hotelovou snídani a očekával, že se rodiče slitují a dovolí mu být na tabletu i během pařížských procházek.

Holčička – i její totožnost už je nutné odhalit, takže Bětka, se na svět spokojeně usmívala. V kapsičce vlněných zelených šatů měla oblíbené višňové lízátko a před sebou snídani, kterou možná dokáže celou sníst. Ptáte se proč? Inu, snídaně byly jedinou slabinou hotelu Bonpin. Ráno si všichni, přes den zaměstnanci a v noci tajní cirkusáci, rádi pospali a čilí byli pouze principál Antoan a jeho pejsek Kozet. Ale ani jeden z nich neuměl připravit nic kromě nakrájené bagety, sýru a horké čokolády. Bětce nejvíc chutnala čokoláda a tatínek byl tak trochu rád, že malý Cyril nechtěl sníst. Mohl proto sníst jeho bagetku a s manželkou se rozdělit o kousek sýru.

Maminka stála přede dveřmi, bylo po snídani. Chytila svého muže za rukáv a šťastně si povzdechla. „Ach!“ A hned nato dodala: „Jak dlouho jsem se těšila na tuhle chvíli! Venku svítí sluníčko, je konec července a my strávíme tři nádherné letní dny v Paříži.“ Za chvíli se však nečekaně zatřásla. „Ale vždyť je tu strašná zima! Nemělo být dnes náhodou třicet stupňů?“ zavrtila hlavou a vydala se nazpět do pokoje pro svetříky pro celou rodinu.